

שיבה

נטע וינר

השיר הבא הוא שיר געגועים למקום שהיה ואיננו. מקום שעל אף שחרב אני מוצא עצמי מתהלך בשביליו הלוך ושוב, ופול ונפול ושכוב ושוב, כנראה משום שאין לי שבילים אחרים להתהלך בהם. מבחינת הגאוגרפיה של הזיכרון מדובר במקום שנמצא פחות או יותר בין העיירה הצ'כית רוסטינד אוליצי לעיירה הצ'כית זכרון יעקוב. הוא הוא כפר אשכנז, כפר האשכנזים.

בכפר אשכנז הרחובות היו חפורים מזמן, מימי הצאר
היינו מסובין אל השולחן
מי מאתנו בזקן, מי מאתנו בסינר
מי מאיתנו קצב, מי מאיתנו ככנר
היצר התבשל שנים במים של הבורשט
מבעבע ומחמיץ, ממתין לסדק צר
עכשיו נלעס עכשיו נבלע
עכשיו נשתוק ונתאפק
אולי יבוא אסון, הצימעס הזה מר

הסכין שלופה תדיר ביד ימין, עמוק בגדם של יד שמאל
יש זיכרון של כף
קשה להתעלם מעול ניחוח השרף
קשה מאוד שלא לחוש בסבך ההכרה מוצף
כשמר וינר מתהדר בראש שולחן, כל כך מועק
מר וינר מתחפר עמוק בתוך צלחת המרק
כי שם מעט יותר קל לנסות לשכוח
מעט להתחמם, להתעלם מלובן ומכוח
ובאופן די כללי ותר נינוח בוודאי
מדי שעה הוא ממלמל, היא מתה לי ולא רצתה לסלוח
מדי שעה הוא ממלמל, כולם היו בניי
בכפר אשכנז הלסתות היו סגורות חזק, שפתיים חשוקות
שלא תברח טיפת אמת, איזה גילוי לבב
סביב הכיכר לגמנו לרוויה את האיפוק, כמו לפתן דגים ביום שרב

אחר כך לעת ליל לעסנו טוב את העלבון והבדידות, איש איש בדלת אמותיו
 אחר כך לעת ליל נסדקנו טוב עד חידלון, איש איש מול בעתת מערומיו
 הפנקסים פתוחים, אוי העטים קולחים ואין סולחים מבלי לפרוע חוב
 ואין סולחים מבלי לבצוע בבשר עוד שקר לבנבן,
 לקבור עמוק עוד שארית מכאוב
 להתאפק, להשתנק
 עד ערוב יום, עד זוב ייאוש
 עד שיפציע בוקר ולא תהיה ברירה ללכת שוב לחלוב

דער מענטש טראכט און גוט לאכט

בכפר אשכנז נשיר את זמר הפליטות הנהדר,
 לכפר אשכנז נשיב את זמר הצמיתות המר
 כולנו אחוזי געגועים לשום מקום
 ואכולי זיקה- לשום דבר
 אנחנו שנינו מאותו הכפר

בכפר אשכנז רצוי שלא ידעו לאן הלכת,
 אם אתה פה שיחשבו שקפצת למרעה לעוד סיבוב עם העיזים
 שקר לבן הוא עוד גרורה, כן הוא זיבה כן הוא סרטן, הוא מחלה די יומימית בכפר של האשכנזים

בכפר אשכנז נתנו לנו תמיד לחשוב שסבתא מייבבת כך כל לילה בגללנו,
 פוערת מלעות ומרעילה חיצים
 בכפר אשכנז בעוד היינו ילדים יצאנו במשלחת מיוחדת לפייס את הניצים
 סבא ניסר את הפסנתר והתחבא במערה כי סבתא קצת נגנה אז עם אחר

לא שמה לב לבערה שבתנור וכך שרפה אז בטעות את הילדות
 את התמימות עם הכנות עם הביצים
 וכך מצאנו את עצמנו שני זאטוטים רצים, מן הבקתה אל לב ההר מסבירי פנים ומפצים
 יותר מכל בכפר אשכנז היינו רועדים הרבה מפחד ומעט מפאת רוח פרצים

דער מענטש טראכט און גוט לאכט

לבסוף הקמנו רפת מעל לקבר האחים, בלב המשק בו למדנו כל ניואנס
 וברפת היו לנו שלוש פרות ופר בודד, גידם

לאחת קראנו תקומה, לשניה ראומה, לשלישית מאומה
 לפר קראנו פר אקסלנס
 עם השנים דעך הפר, הפך נרגן קצר רוח ובשעת ההרבעה קצת מגושם
 עד שאזלה שמחת חיים, אזל כל כח השרירים, עד שאזל כליל הזרע והיה צריך מרשם
 שלוש שנים הן התאבלו שלושתן מול דלת האטליו,
 אך הוא כבר לא יחזור עוד מאי-שם
 ואת אותו נקניק חילקנו לשבע עשר פיסות
 עכשיו אם אין לחם נאכל רגשי אשם

דער מענטש טראכט און גוט לאכט

בכפר אשכנז נשיר את זמר הפליטות הנהדר,
 לכפר אשכנז נשיב את זמר הצמיתות המר
 כולנו אחוזי געגועים לשום מקום
 ואכולי זיקה- לשום דבר
 אנחנו שנינו מאותו הכפר

כל התשוקות עוד יישפכו כליל אל תוך המייכלה, העלבונות ישובו יונצחו הייטב בהייכלה,
 התאוות יצוצו בין קרחות לשיער שייבלה, את אפר הגופות נשמור היטב בתוך הקייבלה
 פה זו מסיבת פליטים, זה הארדקור רייבלה, אם פנדורה הסתומה תפתח עוד פעם את התייבלה
 לא יהיה על מי לסמוך- זאת נבלה, זו טריפלה, את הכל בישלנו כאן לבד כן זה home made'לה
 המזמור הזה ישוב עד לאינסוף- רישא לסייפלה, נרקוד עד שנפול טוב או עד לבוא השרייפלה,
 על אותו השביל בדרך בין ציון תחתית לחיפלה, הכל בישלנו כאן לבד כן זה home made'לה

קודם נשנא מאוד, אחר מעט נאהב
 אל תשאלי אותי את מי, תפסיקי כבר להשען עליי
 אין לי כוחות כבר להחזיק גם את עצמי

